

обяви война, Румъния не ще да упаци неутралитета. . . Има ли съмнение, че смъртта на Турция е на главата ѝ? А нази? А седеммилионният български народ? Нази считат за стока, за стадо. Европа дава свобода и самостоятелност само на тогава, който може сам да я добие! Какво ни остава да правим? Да мълчим? Да чакаме? Това е безумно, безчестно и безчовъчно до „нонъ плус ултра“!

Венета. Имашъ право. Ние не можемъ да стоимъ съ скръстени ръце. Докато мълчимъ, никой нѣма да ни даде нищо. Искай, бори се!

Ботевъ. Тукъ не се води угодничество, а протестъ, бунтъ, възстания, революция, та каквото ще да стане. Цѣлото наше отечество е покрито съ революционенъ духъ, не му достигаше само едно: организация, която да свърже революционнитѣ сили на народа. Но и на това е турено добро и здраво начало. Ако изпустнемъ и този случай, то сме загубени. . . Ето, азъ събрахъ разпилѣнитѣ сили, които се лутаха всѣка по свой пжтъ: Стамболовъ, Заимовъ, Обретеновъ, Иванъ Драсовъ, Воловъ, Драгостиновъ, Бенковски, Чобановъ, Шоповъ, Ценовски и колко още други. . . На 12 августъ ще свикаме събранието да решимъ датата за вдигане на възстанието. Изъ цѣла България комитетитѣ трѣскаво работятъ, дѣлото на Левски е възродено, възкръснало. Смъртта му нѣма да бжде напраздна. . .

Венета (става, обръща се неспокойно). Ще ме почакашъ ли за мигъ? Ще изтичамъ до дома, да видя заспали ли сж, чакатъ ли ме. . . Ей сега ще се върна. . . (Ставатъ).

Ботевъ. Така е свѣтътъ. . . Знаменосцитѣ падатъ, но знамето остава, предавано отъ ржка на ржка. И мой редъ ще дойде да го предамъ другиму, Венето. . . Помисли и за този часъ. Той е, може би, близко. . .

Венета (развълнувано извърща грѣбъ, свежда чело, после трѣгватъ). Знамъ. . . И не се боя отъ този часъ. . . Ще видишъ!

(Единъ пийналь, нахаленъ господинъ върви насреща имъ, дръзко се провира между двамата, вмѣсто да мине край тѣхъ и казва: Пардонъ!)

Ботевъ (прави нѣколко крачки редомъ съ Венета, следъ това ѝ казва). Почакай ме малко! (Връща се бързо назадъ, хваща господина за яката, завъртва го нѣколко пжти около осъта му, блъсва го напредъ и спокойно се връща назадъ). Единъ малъкъ урокъ! Други пжтъ да си върви по пжтя. . . А сега? Ще те чакамъ тука!

(Венета изтичва, изчезва въ сѣнкитѣ на градината, Ботевъ наднича презъ живия плетъ отъ гжста зеленина).

Прозорцитѣ сж тъмни. . . Всички сж заспали въ двореца. . . Тя нѣма да се забави. (Разхожда се самъ нагоре-надолу, замисленъ, спира се).